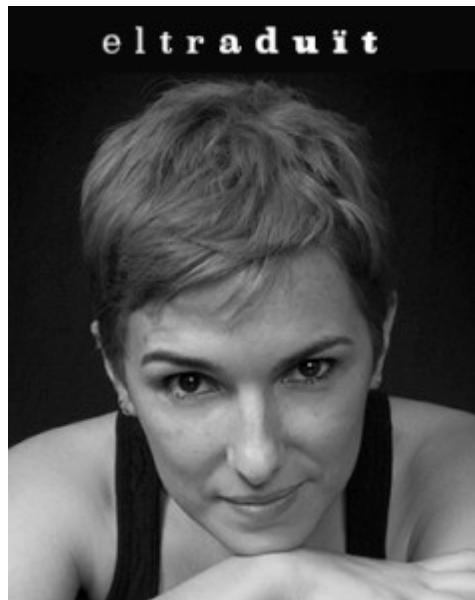

Bel Olid

10 Desembre 2014

Bel Olid (Mataró, 1977) tradueix, fa classes i escriu. Ha publicat l'assaig *Heroïnes postmodernes: models literaris contra l'universal masculí* (premi Rovelló 2010), el conte *Crida ben fort, Estela* (premi Qwerty al millor llibre infantil 2009), la novel·la *Una terra solitària* (premi Documenta 2010) i el llibre de contes *La mala reputació* (premi Roc Boronat 2012). També col·labora en diferents mitjans de comunicació.

Renée Vivien, nascuda amb el nom de Pauline Mary Tarn (Londres, Anglaterra, 11 de juny de 1877 – París, 10 de novembre de 1909) va ser una poetessa britànica que va escriure les seves obres en francès. En la seva producció, la peculiaritat i el simbolisme de la seva obra pertanyen als darrers poetes que es van mantenir lleials a l'estil del Parnassianisme. Les composicions

inclouen sonets, versos hendecasil·labs i prosa poètica. Maria Mercè Marçal, l'any 1994, li va dedicar la que va ser la seva única novel·la, *La passió segons Renée Vivien*.

A Paper de vidre tenim la sort de publicar per primer cop en català un conte de Vivien.

La dama de la lloba

Explicat pel Sr. Pierre Lenoir, Rue des Dames, París.

No sé per què vaig proposar-me de fer-li la cort a aquella dona. No era bella, ni bonica, ni tan sols agradable. I a mi (i ho dic sense fatuïtat, senyores), m'han fet saber més d'un cop que no deixo indiferent. No és que estigui dotat de manera extraordinària per la natura pel que fa al físic ni a la moral, però bé, sent com sóc (gosaré confessar-ho?), el sexe m'ha tractat molt bé. Ah, no patiu, no us castigaré amb una narració vanitosa de les meves conquestes. Sóc modest. A més, jo no sóc el tema, en aquest cas. Es tracta d'aquella dona, o més aviat d'aquella joveneta, en fi, d'aquella anglesa de rostre curiós que va agradar-me una estona.

Era un ésser estrany. Quan m'hi vaig acostar per primera vegada, una bèstia enorme dormia als seus peus, entre els plecs de la faldilla. Jo duia als llavis les paraules amablement banals que faciliten les relacions entre desconeguts. Les paraules no signifiquen res en aquests casos, tot rau en l'art de dir-les...

Però l'enorme animal, alçant el morro, va grunyar d'una manera sinistra en l'instant mateix en què

abordava la desconeguda interessant.

No vaig poder evitar recular un pas.

—Teniu un gos ben perillós, senyoreta — vaig observar.

—És una lloba —va respondre ella, un pèl seca—. I, com que de vegades té aversions tan violentes com inexplicables, em sembla que faríeu bé d'allunyar-vos una mica.

Amb una ordre severa va fer callar la lloba:

—Helga!

Jo vaig emprendre la retirada, lleugerament humiliat. Era una mala jugada, ho heu de reconèixer. No conec la por, però odio el ridícul. L'incident encara em molestava més pel fet que havia cregut descobrir en els ulls de la noia una guspira de simpatia. Certament, li agradava en alguna mesura. Devia estar tan contrariada com jo pel malaurat contratemps. Quina llàstima! Una conversa que començava de manera tan prometedora!

No sé per què l'horrible animal va renunciar a les seves manifestacions hostils. Vaig poder acostar-me a la mestressa sense patir. Mai no havia vist una cara tan estranya. Sota els cabells pesants d'un ros alhora ardent i apagat, com si fossin cendres roges, empal·lidia el gris apocat de la pell. El cos esprimatxat tenia la delicadesa fina i fràgil d'una bella ossamenta. (A París som tots una mica artistes, sabeu?) La dona feia un efecte d'orgull aspre i solitari, de fugida i de retirada furiosa. Els seus ulls groguencs s'assemblaven als de la lloba. Tenien la mateixa mirada d'hostilitat sorneguera. Les seves passes eren tan silencioses que arribaven a ser inquietants. Ningú no ha caminat mai fent tan poc soroll. Anava vestida amb una tela gruixuda que semblava pell. No era ni bella, ni bonica, ni encantadora. Però ves, era l'única dona que hi havia a bord.

Per tant, vaig festejar-la. Vaig seguir les regles sòlidament establertes en una experiència ja llarga. Va tenir l'habilitat de no mostrar-me el plaer profund que li causaven les meves galanteries. Fins i tot va saber conservar als ulls groguencs la seva expressió desafiant de sempre. Quin exemple tan admirable d'astúcia femenina! Aquesta maniobra va tenir com a únic resultat atraure'm encara més violentament. Les llargues resistències de vegades comporten una sorpresa agradable, i fan la victòria encara més resplendent... No em contradireu pas, oi, senyors? Tots pensem si fa no fa el mateix. Entre nosaltres hi ha una fraternitat espiritual tan absoluta, que fa gairebé impossible conversar. Per això fujo sovint de la companyia monòtona dels homes, massa idèntics a mi mateix.

En efecte, la dama de la lloba m'atreia. A més, ho confessaré? La castedat obligatòria de les presons flotants afuava els meus sentits agitats. Era una dona... I el meu festeig, que fins llavors havia estat respectuós, va fer-se cada dia més urgent. Acumulava metàfores inflamades. Desenvolupava elegantment frases complexes i eloqüents.

Fixeu-vos fins on arribava la hipocresia d'aquesta dona! Fingia, quan m'escoltava, una distracció lunar. Es podria haver jurat que només la interessava l'estela d'escuma, que semblava neu que s'efumava. (Les dones no són gens insensibles a les comparacions poètiques.) Però jo, que fa molt de temps que estudio la psicologia a la cara de les dones, vaig entendre que les parpelles pesants i abaixades amagaven llüïssors vacil·lants d'amor.

Un dia vaig passar-me d'audaç i vaig voler acompanyar amb un gest adulator la paraula delicada, i es va girar cap a mi, d'un bot de lloba.

—Marxeu —va ordenar-me amb una decisió gairebé salvatge. Les seves dents de bèstia brillaven estranyament sota els llavis recollits en un gest amenaçador.

Vaig somriure sense inquietar-me. Amb les dones cal tenir molta paciència, oi?, i no creure's ni una paraula del que diuen. Quan us ordenen que marxeu, convé quedar-se. En realitat, senyors, em fa vergonya i tot repetir banalitats tan mediocres.

La meva interlocutora em mirava amb les seves grans pupil·les grogues.

—No m'heu entès en absolut. Lluiteu estúpidament contra el meu menyspreu insistent. No sé ni odiar ni estimar. No he trobat mai cap ésser humà digne del meu odi. L'odi, més pacient i més tenaç que l'amor, precisa un gran adversari.

Va acaronar el cap pesant de l'Helga, que se la mirava amb ulls profunds de dona.

—Pel que fa a l'amor, l'ignoro tan completament com vós ignoreu l'art, elemental per a nosaltres, els anglosaxons, de dissimular la fatxenderia inherent dels mascles. Si hagués estat un home, potser hauria estimat una dona. Perquè les dones posseeixen les qualitats que aprecio: són lleials en la passió i s'abandonen a la tendresa. La majoria són senzilles i sinceres. Es regalen sense restriccions i sense càlculs. La seva paciència és tan infinita com la seva bondat. Saben perdonar. Saben esperar. Posseeixen una virtut superior: la constància.

No em falta agudesesa i sé llegir entre línies. Vaig somriure amb intenció davant aquesta explosió d'entusiasme. Va dedicar-me una mirada distreta que em va descobrir.

—Ah, us equivoqueu del tot. He vist passar dones molt generoses d'esperit i de cor, però no m'hi he lligat mai. La seva dolçor les allunyava de mi. No tenia una ànima tan elevada per no impacientar-me amb el seu excés de candidesa i de sacrifici.

Ja començava a avorrir-me amb les seves dissertacions pretensioses. Estreta i setciències, a més de bruixa! Però era l'única dona a bord... I a més s'investia d'aquells aires de superioritat només per fer encara més valuosa la capitulació posterior.

—Només m'estimo l'Helga, i l'Helga ho sap. Pel que fa a vós, sou un noieta ben trempat, però ni us imagineu fins a quin punt us menyspreo.

Volia, tocant-me l'orgull, exacerbar-me el desig. I se'n sortia, la molt múrria! Estava vermell de ràbia i de cobejança.

—Els homes que papallonegen sol·lícits al voltant de les dones, siguin quines siguin, són com els gossos que flairen les gosses.

Va dedicar-me una de les seves llargues mirades groguenques.

—He respirat tant de temps l'aire dels boscos, l'aire vibrant de neu; m'he confós tan sovint amb les blancors vastes i desertes, que la meva ànima és en certa manera l'ànima de les llobes que fugen.

Ara aquella dona m'espantava. Se'n va adonar i va canviar de to.

—M'estimo la netedat i la frescor —va continuar, amb una rialla lleugera—. En canvi, la vulgaritat dels homes m'allunya tant com el tuf d'all, i la seva brutícia em repel·l igual que els efluvis de les clavegueres. L'home —insistia— no es troba veritablement còmode si no és a les cases de barrets. Només li agraden les cortesanes. Perquè en elles troba la seva voracitat, la seva poca intel·ligència sentimental, la seva crueltat estúpida. Només viu per l'interès o la disbauxa. Moralment, em fastigueja; físicament, em repugna... He vist homes besant dones a la boca i graponejant-les obscenament. L'espectacle d'un goril·la no m'hauria semblat més repulsiu.

Va aturar-se un moment.

—Fins el legislador més auster s'escapa de miracle de les conseqüències nefastes de les promiscuïtats carnals de la seva joventut. No entenc com una dona, ni que sigui la menys delicada, pot suportar sense que li vinguin arcades els vostres petons bruts. En realitat, el meu menyspreu de verge iguala en fàstic la nàusea de la cortesana.

Decididament, vaig pensar, exagera el seu paper, que d'altra banda interpreta molt bé. Exagera.

(Si ens trobéssim entre homes, senyors, us diria que no sempre he menyspreat les cases de barrets i que moltes vegades, fins i tot, he recollit del carrer bagasses llastimoses. Això no vol dir que les parisenques no siguin més complaents que aquesta mosqueta morta. No sóc gens vanitós, però al cap i a la fi cal ser conscient del valor propi.)

I, considerant que la trobada ja havia durat massa, vaig deixar prou dignament la dama de la lloba. L'Helga, sorneguera, va seguir-me amb la seva mirada groguenca i ampla.

A l'horitzó es veien núvols densos com torres. Per dessota serpentejava algun bocí de cel glauc, com un rierol. Em feia l'efecte que m'aixafaven muralles de pedra...

I el vent es va alçar...

Em prenia el mal de mar... M'he de disculpar per aquest detall poc elegant, senyores... Vaig tenir una indisposició horrorosa... Al final vaig adormir-me cap a mitjanit, en un estat més lamentable que no us podria descriure.

Cap a les dues de la matinada va despertar-me un xoc sinistre, seguit d'un bram encara més sinistre...

Es desprenia de les tenebres un terror inexpressable. Vaig adonar-me que el vaixell acabava de tocar un escull.

Per primer cop a la vida, vaig descuidar el meu aspecte. Vaig aparèixer a la coberta amb un posat força precari.

Ja s'hi apilava una multitud confosa d'homes mig despullats... Deslligaven amb molta pressa els bots salvavides.

Veient aquelles cames i aquells braços peluts i aquells pits hirsuts, no vaig poder evitar pensar, amb un somriure, en una frase de la dama de la lloba: «L'espectacle d'un goril·la no m'hauria semblat més repulsiu...»

No sé per què em va venir aquest record fútil, enmig del perill comú.

Les onades semblaven volcans monstruosos envoltats de fumerades blanques. O més aviat, no, no semblaven res. Eren elles, magnífiques, terribles, mortals... El vent bufava sobre aquella còlera desmesurada i l'exasperava encara més. La sal em mossegava les parpelles. Els esquitxos em feien tremolar com si fossin un plugim. I l'estrèpit dels bots abolia qualsevol pensament que pogués tenir.

La dama de la lloba estava més tranquil·la que mai. I jo defallia de terror. Vaig veure la mort al meu davant. La tenia gairebé a tocar. Amb un gest de beneit vaig palpar-me el front, on em notava, horrorosament prominents, els ossos del crani. L'esquelet que duia a dins m'espardia. Vaig posar-me a plorar estúpida...

Seria una carn blava i negra, més botida que una bóta a vessar de vi. Els taurons queixalarien per aquí i per allà els meus membres dispersos. I, quan baixés fins al fons del mar, els crancs grimparien de costat per tot el llarg de la meva podridura i se'n nodririen amb golafreteria...

El vent bufava sobre el mar...

Vaig reviure el passat. Em penedia de la meua vida imbècil, de la meua vida malbaratada, de la meua vida perduda. Vaig voler recordar alguna bona obra que hagués fet per distracció o per descuit. Havia fet res de bo, li havia estat útil a algú? I la meua consciència fosca va cridar dins meu, espantosa com una muda que hagués recobrat miraculosament la paraula:

—No!

El vent bufava sobre el mar...

Vaig recordar-me vagament de les paraules santes que exhortaven a fer un acte de contrició i que prometien, fins i tot arribada l'hora de l'agonia, la salvació del pecador penedit. Vaig mirar de trobar al fons de la memòria, més empolegada que una copa buida, alguna pregària... I van venir a turmentar-me pensaments libidinosos, com si fossin dimoniets vermells. Vaig reveure els llits bruts de les companyes de l'atzar. Vaig sentir un altre cop les seves crides estúpida i obscenes. Vaig evocar els enllaços sense amor. L'horror del plaer m'atabalava...

Davant la basarda de la immensitat misteriosa, dins meu tan sols sobrevivia l'instint del zel, tan poderós en alguns com l'instint de conservació. Era la vida, la lletjor i la grolleria de la vida, que bramaven dins meu protestant de manera ferotge contra l'anihilament...

El vent bufava sobre el mar...

En moments així es tenen idees ben curioses, tanmateix... Jo, un noi ben raonable, apreciat per tothom, excepte per alguns gelosos, estimat per algunes, em retreia amargament una existència que no havia estat ni pitjor ni millor que la de qualsevol! Devia patir una bogeria passatgera. Estàvem tots una mica tocats, d'altra banda...

La dama de la lloba, molt tranquil·la, mirava les onades blanques... Oh! Més blanques que la neu a l'albada! I asseguda sobre les potes del darrere, l'Helga udolava com una gossa. Udolava lamentablement, com una gossa a la lluna... Ho *entenia*...

No sé per què aquells udols em van glaçar encara més que la fressa del vent i de les onades... Li udolava a la mort, la maleïda lloba! Vaig voler matar-la per fer-la callar, i vaig buscar un taulell, un pal, una barra de ferro, qualsevol cosa per desfer-me'n a coberta... No vaig trobar res...

El bot salvavides per fi estava llest per marxar. Alguns homes van saltar furiosament cap a la salvació. La dama de la lloba va ser l'única que no es va moure.

—Embarqueu, va —vaig cridar-li, instal·lant-me jo mateix.

Va acostar-se sense pressa, seguida per l'Helga.

—Senyoreta —va intervenir el tinent que ens dirigia com podia—, no podem endur-nos aquest animal. Aquí només hi ha lloc per a les persones.

—Així, em quedo —va dir, reculant.

Alguns embogits van precipitar-se, deixant anar crits incoherents. Vam haver de deixar ques'allunyés.

Pel que fa a mi, no podia fer-me càrrec d'una babaua com aquella. I, a més, havia estat tan insolent amb mi! Ho enteneu, oi, senyors? Hauríeu fet el mateix que jo.

Finalment, m'havia salvat, o gairebé. S'havia aixecat l'alba, i quina alba, mare de Déu! Era una

tremolor de llum glaçada, un estupor gris, un bullici d'éssers i de coses larvàries en un crepuscle de llimbs...

I vam veure aparèixer, blava, la terra llunyana...

Ai, quina alegria i quin consol de veure el sol acollidor i segur! Després d'aquella horrible experiència, només he fet un sol viatge per mar, per tornar aquí. No m'hi tornaran a trobar, ves!

Dec ser molt poc egoista, senyores. Al bell mig de la incertesa inexpressable en què em debatia, i tot i que amb prou feines acabava d'escapar-me de la Destrucció, encara vaig tenir el coratge d'interessar-me per la sort dels meus companys d'infortuni. El segon bot s'havia enfonsat per l'assalt frenètic de massa dements. Amb horror els vaig veure enfonsar-se... La dama de la lloba s'havia refugiat sobre un pal trencat, ferralla flotant, juntament amb la bèstia submisa... Tenia la certesa que, si les forces i la resistència d'aquella dona no la traïen, podia salvar-se. Però el fred, la lentitud i la fragilitat d'aquella embarcació improvisada, sense veles i sense timó, la fatiga, la feblesa femenina!

Eren a poca distància de terra quan la dama, esgotada, va girar-se cap a l'Helga, com per dir-li: «No puc més...»

I llavors va passar una cosa dolorosa i solemne. La lloba, *que ho havia entès*, va allargar cap a la terra pròxima i inaccessible el seu udol desesperat... Després, alçant-se, va posar les dues potes del davant sobre les espatlles de la mestressa, que la va abraçar... Totes dues van submergir-se dins les onades...

© Fotografia de l'autora: Mar C. Llop

Anuncis

ME MILAN IL DUCA

< >

RESERVA AHORA

desde
EUR **189**
precio noche/habitación doble

Family Ilusi

900 16021 3017-5555

Categoria : El traduït

Etiquetes : Bel Oïid, Renée Vivien

Crea un lloc web gratuït o un blog a Wordpress.com.